

Besúgó 8.

Még mindig bennem zsongnak a tegnap látottak, még mindig tele vagyok energiákkal, melyeket a zenitai fiatalok varázsoltak a színpad üres terébe délután, az Adrian Mole előadásán; még rajtam a szomorúság is, ha a „28-ból 19.” jut eszembe az estéből, hozzá Grgity Nikoletta szép egyszerűsége, ahogy ezt elmondja: „Még érzem magamon, ami Adrian kamaszos szerelemvágárból ragadt rám, s még mindig beleborzongok a bádög-vödörökbe lógó fejek emlékképébe...”

Még mindig csodálkozom, hogy az a dél-afrikai drámaíró, dramaturg, díszlettervező, rendező, az a Brett Baily, aki a színház világnapján üzent a világnak, mennyire a mi életélményeinkről ír, mintha nem is a glóbusz túloldalán, egy nagyon furcsának, egzotikusnak ható világban élne, hanem itt, Európa közepén...

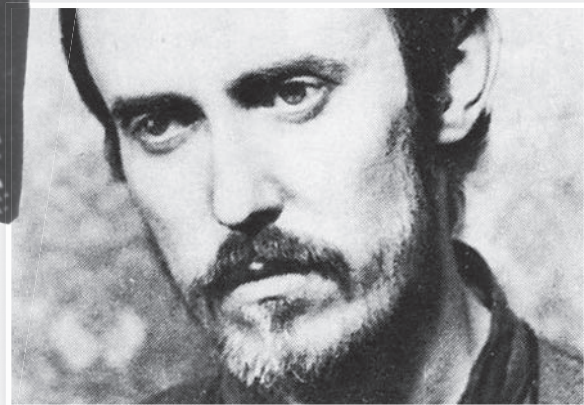
És ez a bugyuta dallamocska-szövegecske kering bennem, s tán tetten érhetem az asszociációs mezőket is, melyek előhívták:

Szerelemhez nem kell szépség,
szerelemhez nem kell ész,
szerelemhez nem kell semmi más,
csak szerelem kell, és kész.

(Ha jól tudom, Eisemann Mihály dallama, Zágon István szövege...)

Mert hát ugye tegnap megerősítést nyerhetünk abbéli meggyőződésünkben, hogy a jó színházhoz nem kell semmi, csak jó színház kell, és kész...

És akkor a mai, pénteki reggelben a színházi portálon ráfutok mesterem, Paál István 1988-ban, Veszprémben írt feljegyzésére. Idemásolom világnapi pótüzenetként...

Paál István arcképe az 1970-es évekből

PAÁL ISTVÁN:

EGY MEDITÁCIÓS GYAKORLAT

Ha lenne színházi tűzparancsolat, a kő-táblára elsőnek azt vésetném: ne ölj!

Ahogy múlnak az évek, érzem, tudom, álmodom, egy napon jön valaki és botjával rám mutat. „Elég ebből!” – kiált rám, és én lehorgasztott fejjel, megvert kutyakölyök, a mi kutyánk kölyke, elkullogok.

Ha ez a lázálom a semmibe, a múltba vagy a jövőbe vész és felébredek, akkor egy sarokba hátrálok, ahol védve van a hátam. Egy színház sarkába.

Kell-e ma még színház?

A végső kérdést az utolsó magyar analfabétának kellene majd feltenni. Válasza, dadogása nem győzhet meg arról, hogy felesleges, amit csinálok, amit csinálunk. De arról sem, hogy nélkülözhetetlen, hogy pótolhatatlan, hogy mint egy pohár víz a szomjan halónak, satöbbi, satöbbi.

De!

A sötétbe borult nézőtérben talán mindig ott lesz egy, az az egy néző, aki miatt érdemes és kell továbbcsinálnunk, aki aztán otthon halkan, magamagában azt mondja, „na, hát ez szép és igaz volt, nem bántam meg, hogy megnéztem”.

A színház nem foglalkozás, nem szakma, nem művészet annak számára, aki csinálja, hanem – és ez benne a legnehezebb – életforma. Még egyszer leírom: életforma.

Sok-sok évvel ezelőtt, a színházi utóvédharcok zárótüzében arra a kérdésre, hogy „miért és mit”, ezt válaszoltam: az üres, tisztánlátásunkat homályosító játszatás, mókázás vagy a zavaros, fennkölt jelbeszéd manipulációja helyett önmagunkat, életünket és szomorúságunkat, harcunkat és hitünket felmutatni az üres tér csendjében.

Ha most megadtna, mint Karinthy-nak, a találkozás a fiatalemberrel, és a Séd partján szembejönne velem hajdanvolt önmagam, hogy néznék a szemébe? Ma mit válaszolnék arra a régi kérdésre? Válaszolnék-e egyáltalán?

A színház az etikus ember egyik legutolsó végvára. Az kellene, hogy legyen. Jó színházat nem lehet bárhol és bármikor csinálni, [de] bárhol és bármikor becsületes lehet az ember.

Ma a Találkozó színpadán

Színház a zene jegyében!

Elérkeztünk veresenyprogramunk végéhez. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozásának két záróelőadása Tasnádi István *Rovarok* és Kálmán Imre *Marica grófnő* című darabja. A fülbemászó dallamok biztosan nem okoznak csalódást. Mindenki, aki szeretne egy jót szórakozni és kikapcsolódni, tartson velünk!

FABULA RASA SZÍNJÁTSZÓ GRUND

2008 novemberében alakult a gyermekszínjátszó csoport. Mostanra már komoly társulattá, lelkes színházcsináló, Thalia minden oldalára odafigyelő és ápoló lelkes „alkotóbrigáddá” nőtte ki magát.

A szabadkai Fabula Rasa Színjátszó Grund bemutatja:

Tasnádi István:
Rovarok (50')
Trash revü-musical

Szereplők:

- Atka – Ambrus Richárd
- Bolha – Pásztor Anett
- Döglégy – Sábity Anita
- Tetű – Szabó Szandersz
- Szúnyoglány – Siflis Anna
- Szúnyogcsödör – László Roland
- Tiszavirág – Bodnár Lonetta
- DonGo – Budinčević Krisztián
- Parazita 1. – Verebes Andrea
- Parazita 2. – Dedovity Tomity Dina
- Döglégy – Bottyán Rebeka
- Temetőbogár – Nyári Ákos
- Tetűné – Kadván Zsuzsanna
- Fekete Özvegy – Greguss Lilla
- Csótány – Đurović Miléna
- Mutáns – Lukács Ramóna
- Hernyó – Dudás Dániel
- Bűdösbogár, Tiszavirág – Búbos Dávid

A rendező munkatársa:

- Díszlet: Szilágyi Nándor
- Jelmez: Pesitz Mónika
- Koreográfia: Lackó Bálint
- Korrepetitor: Nemes Nagy Anita

Rendező: Greguss Zalán, Ralbovszki Csaba

STURCZ JÓZSEF AMATŐR SZÍNJÁTSZÓ CSOPORT

Kupuszinán mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadást 1919-ben rendezték meg, és osztatlan sikert aratott. *A cigány* című háromfelvonásos dalos népszínművet id. Sturcz József rendezte, az előadást a Bocsa-féle vendéglőben tartották. Talán ezek lehetnek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igencsak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt, és hogy ennek a kis falunak még

sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. A műkedvelők pedig azóta is töretlenül folytatják a munkát.

Molnár József minden évben egy új darabot rendez. Az ő nevéhez fűződnek a következő nagy sikerű darabok: *Kolduskisasszony*, *Babos kendő*, *Vacsora Budán*, *Kölcsmalakás*, *Sárgarigófészek*, *A hölgy hozzámm tartozik*, *Elvámolt éjszaka*, *Mágnás Miska*, *Csárdáskirálynő*, *Kakukk Marci*, *A cigány*, *Légy jó mindhalálig*, *Szexbogyó*. Ezért az áldozatos munkáért Molnár József az idén Magyar Életfa díjat kapott.

1996 óta minden évben megrendezik a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját. A kupuszinai műkedvelők minden évben szerepelnek a találkozón, és több rangos elismerésben is részesültek már, ráadásul háromszor házigazdái is voltak a rendezvénynek.

A bácskerteszi Sturcz József Amatőr Színjátszó Csoport bemutatja:

Kálmán Imre:
Marica grófnő (140')
Operett 2 részben

■ Szereplők:

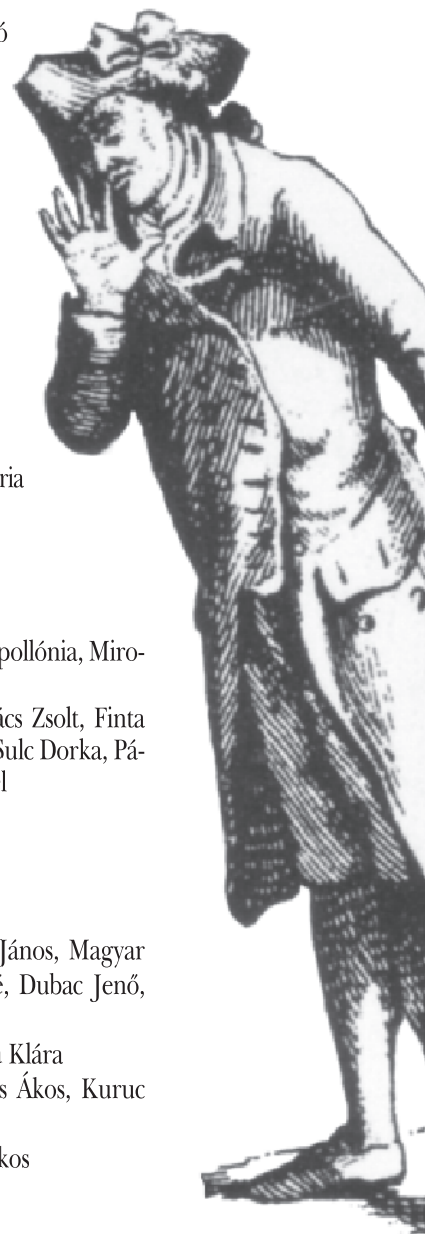
- Marica grófnő – Molnár Csilla
- Gróf Endrődi W. Tasziló – Molnár Oszkár
- Liza – Guzsvány Nikolett
- Báró Liebenberg István – Molnár László
- Herceg Dragomir Populescu – Vörös Endre
- Guddenstein Cecília Grófnő – Dienes Koleszár Valéria
- Mihály – Péter János
- Lidi – Újlakos Stefánia
- Kudelka – Fridrik Gábor
- Muzsikusok – Pilin Endre, Benyák Tibor
- Úri társaság – Pál Vivien, Dubac Éva, Marásek Apollónia, Miroszavljevity Alekszandra

Táncosok: Molnár Márk, Tadián István, Forgács Zsolt, Finta Olivér, Buják Szabolcs, Kuruc Tibor, Dobó Márta, Sulc Dorka, Pálinkás Hédi, Kubik Vanessa, Szitás Anita, Tót Abigél

A rendező munkatársa:

- A darabot átdolgozta: Buják István
- Koreográfus: Tót Zsalkina
- Díszlet: Buják Evelin, Vujevity Anna, Tót Kis János, Magyar Péter, Kurta Gellért, Tumbász Imre, Szidor Máté, Dubac Jenő, Császár Nikolett
- Smink: Péter Veronika, Janovics Renáta, Csorba Klára
- Tehnika: Dobó Dániel, Molnár László, Forgács Ákos, Kuruc Zoltán, Tót Erik
- Zene: mgr. Dienes László, Zsivu Péter, Dienes Ákos

Rendező: Molnár József
Zenei rendező: mgr. Dienes László

Amikor figyelsz, mert ez az a súly, amit magadon cipelsz

A Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjatszóiinak előadásáról

Mindenki együtt a vörös zokniért. Dalok az arcba. Felnőttek a múzeumba. Kucsov Borisz és Nešić Máté igazán büszke lehet. A két fiatal színművész dolgozott a diákszínjatszókkal az Adran Mole-történeten. Mindenki egyszerre vesz még levegőt is, mégis szépen kirajzolódnak a különböző karakterek. Egy levegő, egy gondolkodásmód és egy nagyon nagy siker. A fiatalok a nézőtéren nagyon figyelték. És a kevésbé fiatalok is.

Solténszky Tibor nagyon várta ezt az előadást, elmondása szerint igen ritka az, hogy az ember a felfokozott várakozásból felfűtve jön ki. A csapatnak sikerült nem csak az 5-7 éves pregimnazista korosztályt, hanem a 60-on túli posztgimnazista korosztályt is megnyerni maguknak, mellettük volt, nagyon jó kedvvel vett részt a játékukban, ez a szellemes játék beszippantja az embert, élvezi a dolog jelen idejét és kortalanságát. Az előadásban nincs semmi elkenve, végiggondolt, megemésztett, színpadilag is átgondolt, jól begyakorolt előadás, amit a csapat szeret.

portot is, a közönséget is. A Zoknidalnál sem zavarta, hogy néha elcsúszott ide-oda, hiszen nem kórusra állt össze, hanem szövegeket láthattunk.

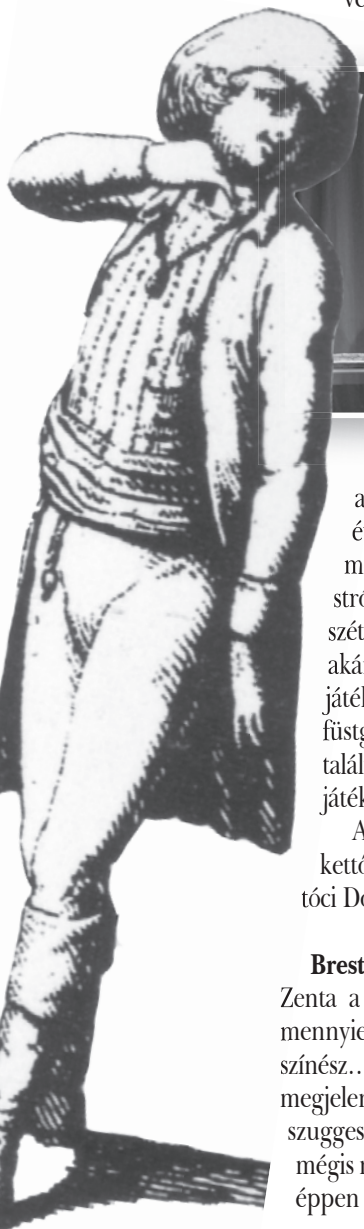
Jól érezte magát az előadás alatt.

Béres Mártának előjött a hetvenéves énjé, néha sírdogált, miközben újraélte a kamaszkorát. Szerinte ez a rendezők, Kucsov Borisz és Nešić Máté intelligenciáját, színészpedagógusi mivoltát dicséri.

Az előadásban ritmus és a tempó is a helyén volt, de három dolgon még talán lehetne csiszolni. Az egyik az, hogy nagyon jó az eszköztelen színpadkép, de vigyázni kell, ne dübörögjék szét beszéd közben. A másik a kórusban való beszéd. Hihetetlenül jó, profi színházban sem beszélnek ennyire egyszerre. Csak amikor a kórus után egy ember szólal meg, arra rá kell erősíteni, mert néha elsiklik egy-egy mondat. Ez az előadás annyira jó, hogy megérdemelné, hogy az előadás végén elhangzó dalt lecsereljék olyanra, amit gond nélkül ki tud énekelni a társulat.

Márti nem tud senkit kiemelni, mindannyian figyelték egymásra, hihetetlen színészi koncentráció jellemzi a teljes társulatot, és senki sem lóg ki a csapatból.

nk

Soly két apróságra hívta fel a fiatalok figyelmét, a záródallal kezdte (bár ő nem muzsikus, de a 60-as években szeretett volna gitározni). Lehet, hogy nem megfelelő a zenei alap, amire ráénekelnek, vannak strófák, amikor együtt van a csapat, de van, amikor szétszúszik. A másik dolog, ami bár jól működik, és akár említetlen is maradhatna, de nem igazán része a játéknak, rendkívül hatásos, de picit funkciótlan: ez a füstgép. Ha már az előadásban minden ilyen jól ki van találva, semmi sem véletlen, akkor ez is legyen része a játéknak.

A egyszerű színészi teljesítmények közül is kiemelt kettőt, a sofőrt (nagyamama és sofőr) Pece Réka és Antóci Dorottya (Pandora, a hipszter) alakítását.

Brestyánszki Boros Rozi számára nem újdonság, hogy Zenta a vajdasági színház melegágya. Hihetetlen, hogy mennyien vannak, és nem is érti, hogy terem Zentán ennyi színész... Ez egy kompakt előadás volt az egységét és a tömegjeleneteit tekintve. Minden tömegjelenet hihetetlenül szuggesztív volt. A tömegben mindenki egy emberként, mégis mindenki másként, a maga módján hozta azt, amit éppen érzett. Az előadás jellege, témája megtalálta cso-

A színházért egészen

A zsűri véleménye a Zentai Magyar Kamaraszínház Zsebtársulatának az előadásáról

Lőrinc Tímea pályakezdő színművésznőt kérte meg a színházról hasonlóan gondolkodó öt fiatal, készítsenek együtt egy előadást. Búbos Dávid, Grgity Nikoletta, Nyári Ákos, Sifis Anna és Verebes Andrea korábban is egy úton jártak, egymást és egymás gondolkodásmódját jól ismerik. Mindannyiuknak fontos a színház. Márai Sándor *Füves könyvének* szövegeiből is, de igazából és inkább a Tímeától kapott feladatokból, önmagukból építkeztek – merthogy ugye színházról beszélünk. A zsűrit nehéz volt szóra bírni. Szíven ütötte őket a csapat bátorsága, őszintesége, ahogy „kis farkasokként” belekiabálták a sötét nézőtérbe a gondolataikat. A most debütáló rendező és a közösen első előadásukat elkészítő színjátszók szerényen és kíváncsi tekintettel ültek a zsűrizésen. Válaszul megdöbben, katartikus pillanatokat átélő tekinteteket kaptak. „Mihelyt megszólal a testem a színpadon, hallani fognak.”

Béres Márta elmondta, nagyon nehéz beszélnie az előadás után. Barátját, a fiatal filmrendezőt idézte: nem az a fontos, hogy valami jó vagy nem jó, hanem az a fontos, azt érzed, ilyet még nem láttál, nem tudod kategorizálni, nincsenek szavaid hozzá. Arra gondolt, mindenki színészi munkája nagyon-nagyon magas szintű, felül van azon, amit irigyelni lehet, annyira jó. És aki azt mondja, valaki közülük nem lehet belőle színész, az téved.

Soltészky Tibor elmondta, az tölti el a legnagyobb meglepéssel, ha látja, hogy jönnek az új generációk, akik megcsinálják a maguk színházát. Ez óriási dolog. Nincs szükség az előadás kategorizálásához, de ha mégis elgondolkodunk ezen, akkor azt kell mondjuk, nem könnyű ezt megtenni. Van egyfajta orfeumjellege az előadásnak. Az orfeum ostyába töltve és tejszínhabba mártva nyeleti le a nézővel a keserű élményeket. Ennyiben rokonítható hozzá, számokból áll, amik néha rímelnék egymásra, néha folytatják, néha ellenpontoszzák egymást, néha ellazítanak.

Soly úgy érezte, szerencsésnek mondhatja magát, mert az egyetemen bekerült egy európai hírű társulatba. Egyszer csak jött egy fiú, Árkosi Árpádnak hívták, talán a szakmából többen ismerik. Neki volt egy saját, nagyon keserű műfaja, amit ő mert kabarének nevezni. Ugyanilyen vad volt, pofátlan és szertelen, de kevésbé személyes. Tímeaék színházcsinálása azért ilyen ütős, mert elképesztően kinyitja a a játszó személyiségét. Az egész játék dilemmája: ki vagyok én, mit akarok csinálni magammal és a színházzal, mi lesz velem? De nemcsak róluk szól, hanem az őket körülvevő világról is, amiből valamilyen formában szeretnének kilépni, de nagyon benne is maradni. Személyes vallomás ez az előadás, ezért

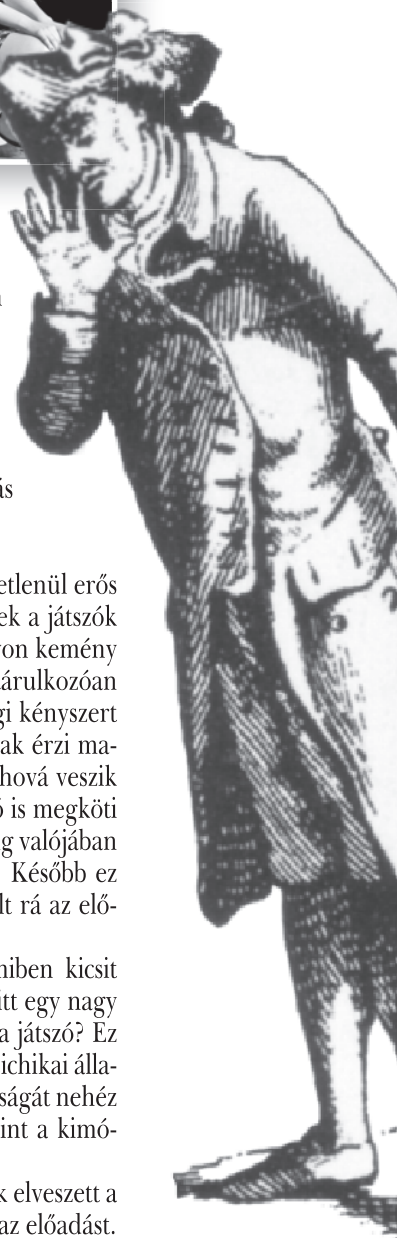

nehéz szakmai terminusokban és esztétikai kategóriákban beszélni róla, mert az valójában mellékes. A forma mindenhol megtalált valamilyen formamorzstát, ami teljesen rendben van. A csoport emiatt ne is várjon műbírálatot. Szép vállalás. Okosan felépített munka. Időnként kapaszkodnak az irodalmi részletekbe. De ez is kell, hogy érezzük azt a világot, amivel ők perlekednek. Nagyon szurkolt a csapatnak. Kizárt az összehasonlítás az előző csoporttal.

Brestyánszki Boros Rozi elmondta, hihetetlenül erős az a pofátlan őszinteség, amivel szembenéznek a játszó az emberekkel. De alázatos pofátlanság, nagyon kemény öniróniával és nagyon jó humorral. Önfeltárlóan őszinte az előadás. Ez a nézőben is őszinteségi kényszert vált ki, amitől végtelenül lustának és hazugnak érzi magát. Azon gondolkodott az előadás kapcsán, hová veszik el ez a hit az emberből. Mert a színházcsináló is megköti a kompromisszumokat az idő múlásával, pedig valójában ököllel, hittel akart nekimenni a dolgoknak. Később ez elveszik. Pedig így kellene. Nagy hatással volt rá az előadás.

Soly hozzáfűzte, volt olyan monológ, amiben kicsit elveszett az energia, hirtelen lett intim. Van itt egy nagy dilemma: Milyen amplitudón szólaljon meg a játszó? Ez ki van szolgáltatva a pillanatnyi érzelmi és pszichikai állapotnak. Márai és az irodalmi szöveg modorosságát nehéz átleskesíteni – a játszó sokkal ütősebbek, mint a kimódolt mondatok.

Rozi elmondta, volt halk monológ, amelyik elveszett a térben. Eredetileg kamarateremben játsszák az előadást.

Mert szeretve lenni jó!!!

Elképesztő, hogy még csütörtökön is mindenki milyen vidám volt! Az emberek jövet-menet a látott előadásokról beszéltek, mi, iskolások pedig készültünk arra a foglalkozásra, melyet a mai napra szántak nekünk.

A falusi könyvtár ajtaja előtt várahoztunk egy kis ideig, aztán beengedtek bennünket. Gigit és Lillát már ismertük, de Csillát akkor mutatták be. Aznap ő is csatlakozott hozzánk, hogy segítsen a játékok kivitelezésében és a kellő hangulat megteremtésében. Ez már a harmadik foglalkozás volt, amit nekünk szerveztek. És a lányok most sem okoztak csalódást. Hihetetlen az a kedvesség, segítőkészség és tisztelet a szakmájuk iránt, ami belőlük árad. Olyan komplex foglalkozást tartottak, ami különféle szituációs játékokból állt, egyéni és csoportos megoldásokat igényelt, és biztosította számunkra az önfeledt szórakozást. Később Áron és Niki is csatlakozott a lelkes csoporthoz, és kivette részét a melóból.

Gyorsan elrepült az idő. Nagy élmény volt a foglalkozáson részt venni, és a tanárnők alakításai... mint mondani szokás, a nap addigi fénypontjai voltak. Jó kis csapatát kovácsolódtunk!

Az eddigi tapasztalataink alapján a szombati gyermeknapot csak ajánlani tudjuk mindenkinek!

A gyermekzsúri

Gyermeknap

3-tól 103 éves korig

A szombat főszereplői a gyerekek, akik fáradhatatlanul, nagy lelkesedéssel követték végig minden előadást. Minden gyermekfoglalkozáson ott voltak. Nyitott szívvel játszottak velünk, és őszinte rácsodálkozással fogadtak minden újdonságot. Többek között ez ösztönöz minket már néhány éve arra, hogy legyen egy olyan nap, ami csak róluk szól. Először egy szépséges barokk mesejátékkal kedveskedünk a legkisebbeknek, bár nagy örömmel látunk minden korosztályt. Utána pedig gyermekfoglalkozás következik. Végül, de nem utolsósorban Tóth Péter Radnóti-díjas versmondó VasútÁL(L)OMÁS című József Attila-estjére invitáljuk Önöket. Nagy szeretettel várunk mindenkit!

Március 29., szombat, 15.00 óra

A MAGYARKANIZSAI UDVARI KAMARASZÍNHÁZ
BEMUTATJA

Erich Kästner:

Csizmás kandúr (45')

Barokk bábjáték

A mese összes szerepében: Kálló Földi Lilla és Kálló Béla

Látványtervező: Pesitz Mónika

Bábkészítő: Marlene Dietrich

Rendező: Kálló Földi Lilla, Kálló Béla

Az előadásról: Erich Kästner mesél. Csodás nyelvezettel, élvezetes szófordulatokkal, néha fanyar, néha térdet csapkodó nevetéssel. Nekünk, alkotóknak nem marad más hátra, mint hogy hallgassuk és meghalljuk őt egy olyan világot varázsolva a színpadra, amelyben bábok, történelmi táncok, barokk zene, kifinomult mozgás, az akkori modor és a korabeli kosztümök is megjelennek. Ha sikerül a varázslat, utazásunk végállomása a XVII. század. Egy olyan világ, amelyet jólesik nézni. Szép, érdekes, fényes, fődorlatos, cselszövések. Vagyis barokk. Célközönségünk az óvodások és az alsó tagozatosok korosztálya. Ám meggyőződésünk, hogy ez az előadás a szülőknek is készült. Lehetőséget kapnak, hogy gyermekeiknek valódi értékekről beszéljenek, a szépről, amit – valljuk be – mindennapjaink nem kínálnak előszeretettel. Az előadás zárójelenete egy korabeli allemande társasági tánc. Nagy szeretettel hívjuk hát Önöket, táncoljanak velünk!

16.00–19.00 óra

GYEREKFOGLALKOZÁSOK

20.00 óra

TÓTH PÉTER RADNÓTI-DÍJAS VERSMONDÓ
VASÚTÁL(L)OMÁS CÍMŰ JÓZSEF ATTILA-ESTJE

MKUK
MAGYARKANIZSAI UDVARI KAMARASZÍNHÁZ

Erich Kästner
CSIZMÁS KANDÚR
(barokk bábjáték)

A mese összes szerepében:
Kálló Béla és K. Földi Lilla

Látványterv: **Pesitz Mónika**
Bábkészítő: **Marlene Dietrich**

Bemutató: 2013. január 30. 17.00 óra, NÉPKÖR (Szabadka)

2014. március 28., péntek

7 *Süfő*

A Találkozó ünnepélyes lezárása

Vasárnap a búcsúnap a Találkozó színpadán

A Találkozó díjainak és különdíjainak átadása és a rendezvény ünnepélyes lezárása. A közönség számára ajándék a Kosztolányi Dezső Színház esti előadása, amely a díjátadás után következik.

Március 30., vasárnap, 19.00 óra

ÜNNEPÉLYES DÍJKIOSZTÓ GÁLAMŰSOR

Átadásra kerül a 2014-es találkozó két fődíja: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért. További díjak: Garay Béla-díj a legjobb férfi főszereplőnek; Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek; Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának; Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának; Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért; a közönség- és különdíjak.

Március 30., vasárnap, 19.30 óra

A KOSZTOLÁNYI DEZSŐ SZÍNHÁZ VENDÉGJÁTÉKA

Vojáger

Rendező: Keszég László

Az előadásról: „A makyo egy ősi szó. Nagyjából így definiálható: Az elme azon tevékenysége, amely semmi hasznára nincs a tulajdonosának. Hamis, értelmetlen szarpasszírozás, amelyet azért csinálunk, mert nem merünk szembenézni az isteni énünkkel. A féltékenység makyo. A panaszkodás makyo. A fásult, szenvedély nélküli munka szintén makyo. A fásult, szenvedély nélküli szex szintén makyo. Ugyanúgy, ahogy a pénztárca tapogatása is makyo. Minden félelem makyo. Makyo. Pál a makyo szót egyelőre még nem ismeri. A félelmet viszont annál inkább. Pál totálisan be van szarva.”

Egy ingázó a Zenta–Szabadka–Magyarkanizsa-háromszögben

*Antóci Dorottya martonosi amatőr színjátszó,
A Párnaember és az Adrian Mole című előadás
szereplője*

■ **Mióta színészkedsz?**

– Három éve kezdtem.

■ **Mi ösztönzött rá, hogy színésznek állj?**

– Sokáig versmondással foglalkoztam, később pedig egy olyan társaságba keveredtem, ahol már voltak kezdő színészek. Ők beszéltek rá, és rántottak bele ebbe a világba.

■ **Két társulat darabjában szerepeltél. Hogy is van ez?**

– Igen, egyszerre több társulat tagja is vagyok. Zenta, Szabadka és Magyarkanizsa között ingázom, és állok helyt mindhárom csapatban. Mondhatom, jó nagy kihívást jelent, de élvezem.

■ **Mik az eddigi tapasztalataid?**

– A három csapat, amelyek tagja vagyok nagyon összetartó, hihetetlenül jó emberek. mindenben segítjük egymást.

A debütáló rendező

*Király Sándor,
a nagykikindai színjátszó csoport rendezője*

■ **Mikor kezdte a rendezést?**

– Ez az első rendezésem. Befejeztem a Deszkára fellépés első évét, és gondoltam, megpróbálkozom vele.

■ **Kik segítették munkáját, kért-e valakitől tanácsot?**

– Nem kértem senkitől tanácsokat, sem segítséget, mert úgy éreztem, hogy ez az én darabom. Legnagyobb segítségemre a csapatom volt.

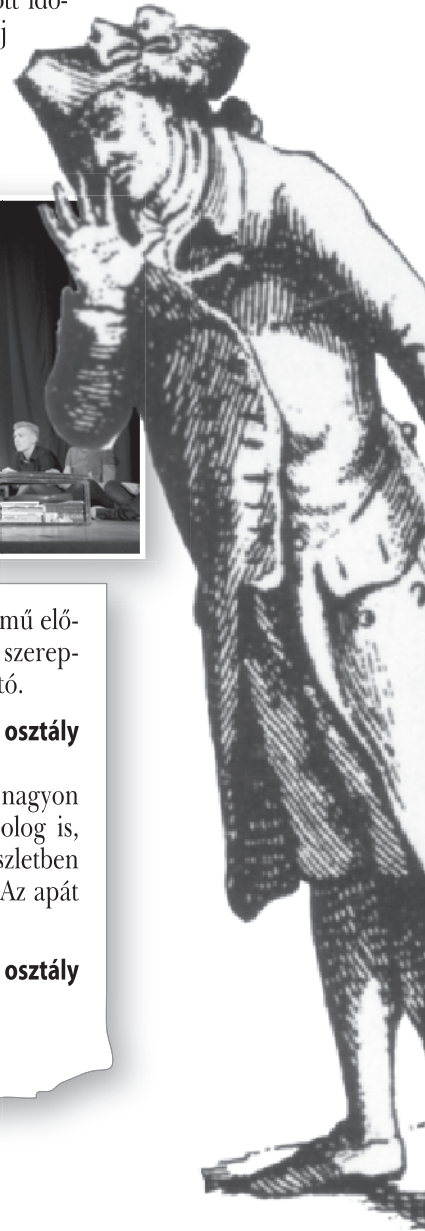
■ **Mi a véleménye a jelenlegi csapatösszetételről?**

– Szerintem nagyon jó kis csapat a miénk, amelyben mindenkinek ugyanannyi joga és beleszólása van mindenbe. A munkában teljes odaadással vesz részt mindenki. Meg vagyok velük elégedve. Fáradtságot nem ismerve csinálták végig a próbákat, amelyek sokszor a késő éjszakába nyúltak.

■ **Mik a tervei a jövőre nézve?**

– Szeretném a már meglévő csapatot újabb fiatal tagokkal kibővíteni, visszacsábítani a már távozott idősebb színészeket, és természetesen számos új előadást rendezni.

Az interjúkat Jenován Flórián készítette

Nekem az *Adrian Mole* című előadás tetszett eddig a legjobban. Tetszett, hogy sokat énekeltek és táncoltak benne. Volt ritmusa, hangulata. Úgy volt jó, ahogy volt.

Süli Evelin, 7. osztály

Az *Adrian Mole* című előadás azért volt különleges, mert ilyen kidolgozott és aprólékosan megtervezett színpadképet eddig még nem láthattunk. A végén pedig az a rumli, hát az csúcs volt. Ilyet még én se vagyok képes csinálni!

Petrović Roszalinda, 7. osztály

Az *Adrian Mole* volt a tegnapi kedvencem. Jók voltak a színészek, szép a díszlet és az öltözék. a színpadi sokaság ellenére jó volt az összhang. Jó kis előadást láthattunk, és valójában minden korosztály élvezhette.

Jenován Gabriella, 5. osztály

Nekem nagyon tetszett az *Adrian Mole* című előadás. A szöveg érthető volt, a díszlet csúcs, a szereplők sokszínű munkája pedig dicséretre méltó.

Kovács Dominika, 6. osztály

Az *Adrian Mole* című előadás nekem nagyon tetszett, mert volt benne néhány vicces dolog is, és nagyon jól táncoltak a szereplők. A díszletben a ceruzák és a könyvek nagyon tetszettek. Az apát azonban játszhatta volna férfi is.

Lévai Krisztián, 6. osztály

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália 2007-ben csatlakozott a Találkozó szakmai zsűrijéhez. A csoportok egy rendkívül nyitott és segítőkész zsűritagot ismerhettek meg. Brestyánszki Rozi 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatok számára is. A 2013/14-es évad *Vörös* című előadását, amelyet ő írt, éppen néhány pillanata válogatták be az idei POSZT versenyprogramjába. A *Vörös* a szabadkai Népszínház Magyar Társulata és a budapesti Katona József Színház közös előadása. A Vajdasági Hivatásos Színházak idei, 64. Fesztiváljának versenyprogramjában szereplő *Übü király* című előadásnak szintén ő a dramaturgja (a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának előadása).

Angol, német és szerb nyelvből fordít. 2000-ben a zürichi Theater Spektakel nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A tel-avivi kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhely munkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A műkedvelőkkel 2007-ben nemcsak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda vezetője és állandó tanára is volt. Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész satuja* című darabot (2003, www.zetna.org.), *A kárókatonák még nem jöttek vissza* című szövegkönyvet (amely Gion Nándor azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői Mezei Zoltán, Pálfi Ervin, Szőke Attila), a

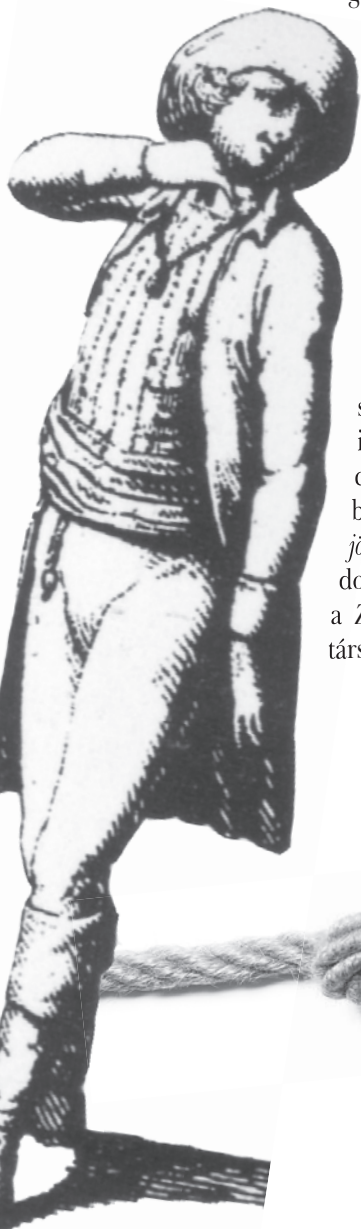

**Brestyánszki Boros
Rozália**

Stranger In the Night című drámát, amelyet a szabadkai Színitanodában mutattak be, valamint a *Decenium* című színháztörténeti munkát (amelyik a szabadkai magyar színháztörténet legutóbbi tíz évét dolgozza fel, és a Forum Könyvkiadó Intézet gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab James Cain *A postás mindig kétszer csenget* című regényének a parafrázisa. A Dömötör Andrással közösen írt *Egy elmebeteg nő naplója* című dráma Csáth-motívumok alapján készült. A 2010-es Katona József drámaírói pályázatot *Csörte – avagy a kommunikáció diadala* című darabjával nyerte meg, amelyet a Békéscsabai Jókai Színházban mutattak be. 2013-ban a Zentai Magyar Kamaraszínház Hernyák György rendezésében be mutatta a *Möbius* című drámáját. 2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt, és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

DRÁMAÍRÓI ÖSZTÖNDÍJAI

- Örkény István drámaírói ösztöndíj (2003) – *A révész satuja*
- A Nemzeti Kulturális Alap alkotói támogatása (2005) – *Érintetlen*
- Székely János drámaírói ösztöndíj (2009) – *Fanyar ódium*
- Katona József-drámapályázat (2010) – *Csörte*

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Béres Márta

Újvidéken született, ugyanitt végezte el a gimnáziumot és a Művészeti Akadémiát (Hernyák György, Mezei Zoltán és Pálfi Ervin osztályában). 2006 óta a Kosztolányi Dezső Színház tagja.

„Veszélyes szakmának tartja a munkáját: a művészbánt és őt is bántják. Néha

maga sem tudja, mi van, de szeretne egyszerűen fogalmazni, és úgy, hogy ne nevéssék ki. – A közhelyek is lehetnek igazak, nem? – kérdi, állítja. Például az ő Isten csupa agyoncsépett, de igaz dologról szól: az elfogadásról, a szeretetről. Ennyi. Nem elég? A legrangosabb vajdasági magyar színészdíjat úgy köszönte meg, hogy szeretne minden évben jobb színész és jobb ember lenni. Sokan kinevették.” (Szerbhorváth György interjúja a nol.hu-n 2014-ben)

„Amikor Urbán Andrással dolgozunk, nem kapunk szerepeket, és nem játszunk figurákat. Feladatok vannak, amik az adott munka témájából nőnek ki. A színpadi létezés ki-ki kreativitásának, gondolkodásának, előéletének, érzelmi világának és értelmi képességének a szüleménye.” (*Magyar Narancs*, 2013)

Szerepei a Kosztolányi Dezső Színházban

Shakespeare: *Makrancos Kata* (Bianca); Mrožek: *Tangó* (Ala); *Urbi et orbi* (Móni); Brecht – *The Hardcore Machine*; Brad Fraser: *A szerelem igaz természete* (Benita); John Fowles regénye alapján: *Lepkegyűjtő*; *Turbo Paradiso*; Tolnai Ottó: *Könyökkanyar* (Eleonóra); Sergi Belbel: *Vér*; *Terápia*; Beszédes István: *Szardínia* (Zsilett Zsanett, Magduska); *The Beach*; X; Tolnai Ottó: *A kisinyovi rózsák*; Béres Márta: *One-Girl Show*; Tolnai Szabolcs: *Éljen a szerelem!*; *Dogs and drugs*; *Az eredeti Hamlet*; *Pass-Port trilogia*; *Az ember komédiája*; *Rózsák*; *Két karodban* – *Ahogy Radnóti Miklós szeretett* – előadóest.

Szerepe a budapesti Vígszínházban:

Othello (Desdemona).

DÍJAI

- 2007 – a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházak fesztiválján a legjobb fiatal színésznek járó díj
- 2008 – a nagybecskereki Vajdasági Hivatásos Színházak 58. Fesztiválján a legjobb fiatal színésznek járó díj
- az újvidéki a Sterija Játékokon a Dara Darinka Čalenić alapítvány legjobb fiatal színésznek járó díja
- a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházak fesztiválján meghívást kapott Alföldi Róberttől egy produkció elkészítésére
- a VIII. Pécsi Országos Színházi Találkozón (POSZT) kollégáival (Erdély Andreával, Mészáros Árpáddal és Mikes Imre Elekkel) együtt különdíjat kapott a szakmai zsűritől az *Urbi et orbi* előadásban nyújtott művészi teljesítményért
- 2010 – a Vajdasági Hivatásos Színházak 60. Fesztiváljának különdíja a *The Beach* c. előadás színészeinek (Béres Márta, Erdély Andrea, Mészáros Árpád, Mikes Imre Elek)
- 2010 – a X. Pécsi Országos Színházi Találkozón (POSZT) a legjobb fiatal színésznőnek járó díj
- Pataki-gyűrű díjra jelölték a 2006/2007-es, 2007/2008-as és 2009/2010-es színházi évadban
- 2010. – Vajdasági Magyar Művészeti Díj
- 2011 – Pataki-gyűrű díj a *One-Girl Show* című előadásért.
- 2013 – Monodrámák és Pantomim Fesztivál Zimony, Maja Dimitrijević Aranymédál
- 2013 – Monodrámák és Pantomim Fesztivál Zimony, különdíj az újító jellegért (*One-Girl Show*)
- 2013 – Bodrogvári Ferenc-díj
- 2013 – XXV. Magyar Színházak Fesztiválja, Kisvárdai, Kisvárdai város polgármesterének díja

Akik minden előadást megnéznék

A XIX. Találkozó szakmai zsűrije

Soly, ahogy a szakmában, a színjátszósok közül őt mindenki hívja, otthonról haza érkezik a Vajdaságba. Az ő pályája valóban a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházakkal, és sokszor ellátogatott szakmai és baráti tanácsot adni az itteni premierekre a mainál még nehezebb időkben is.

Soltészky Tibor

ár 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) vezetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen aktív: újságot szerkeszt és cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg, rendező; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője.

Már debreceni gimnáziumi évei alatt csatlakozik az ottoni színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője; tanul József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezd, színészténinget vezet/tanít Magyarországon mindenütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozik a Stúdió K-ban is. 1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgja, 2003. janu-

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, ennek a fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója. Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

SZÍNPADI MUNKÁI KÖZÜL

Álljon itt az, amelyet ő maga emelt ki önéletrajzában. Friedrich Dürrenmatt nyomán a *Pillanatkép egy bolygóról* (Újvidéki Színház), Móricz Zsigmond nyomán a *Lúdas Matyi* (Rigó Béla verseivel, Darvas Ferenc zenéjével – Egre Gárdonyi Géza Színház), John Updike regényéből az *Eastwicki boszorkányokból* (GNM Színistúdió, Keleti István Művészeti Iskola – Kolibri Színház) készült színpadi művek, valamint a *Tranzit váró* (Panboro Színház), *Édes Anna* (Komáromi Jókai Színház, Marosvásárhelyi Nemzeti Színház), *József* (Káva Színházi Nevelési Társulat), *Toldi* (Jibraki Színház), *A gyáva kistigris* (Budapest Bábszínház), *A nők hatalma* és *A mandragóra* (Soltis Lajos Színház).

SZÁMOS SZAKMAI SZERVEZET TAGJA

Így a műkedvelő színjátszókat tömörítő Szín-Játékos Szövetségé is. A 2013-as POSzT (Pécsi Országos Színházi Találkozó) szelektora. Ugyanebben az évben a Zentai Magyar Kamaraszínház friss, fiatal társulatát rendezi.

ÁLTALA KIEMELT RÁDIÓS ÍRÓI MUNKÁI

Kékszakáll (Max Frisch kisregényéből), *Pogány tűz* (Kodolányi János színdarabjából), *Az üzlettárs* (Joseph Conrad nyomán), *Sába királynője* (Szomory Dezső színművéből), *Senkise* (Jerzy Andrejewski poszthumusz regényéből), *Az aranyecset* (Nemes Nagy Ágnes meseregényéből), a *Szalmabuk lázadása* (Páskándi Géza regényéből). Fontosabb rendezései a Rádiószínházban a következő szerzők műveiből kerültek ki: Andrejewski, Erdős Virág, Papp Zoltán, Pataki Éva, Páskándi Géza, Péterfy Gergely, Piros Sándor, Thuróczy Katalin, Toepler Zoltán, Vajda Miklós, Vathy Zsuzsa, Vörös István...

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozójának diákzsűrije

**Kovács Dominika,
a kreatív**

**Jenován Flórián,
a tapasztalt**

**Kovács Hargita,
a kritikus**

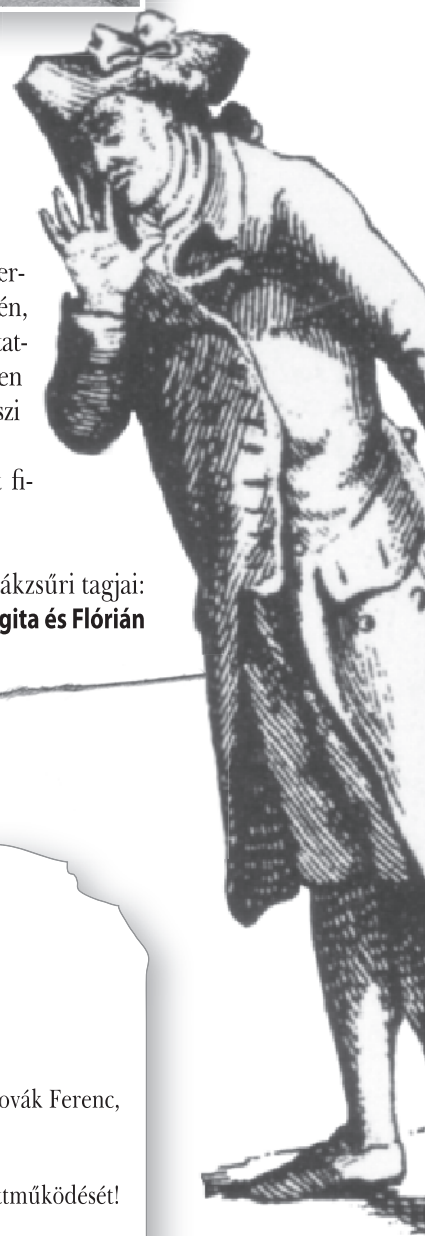
A diákzsűri is értékeli

Mélységes tiszteletünk mindazoknak, akik továbbá-
modták és megvalósították e kulturális rendezvényt, mely-
nek az idén mi is a részesei lehetünk! Utólag is köszönjük
a lehetőséget, hogy beválogattak minket a diákzsűribe, és
napról napra részesei lehetünk a csodáknak, amelyek a
színpadon, a szemünk láttára válnak valóvá. Végigkísér-
jük, és a szakmai tudásunkhoz mérten értékeljük a terít-
ékre kerülő előadásokat. Magyarán: amatőr értékeli az
amatőrt, hiszen a mi szakmai belátásunk e világba még
nagyon kezdetleges, de igyekszünk megmutatni, hogy itt
a helyünk. A mi kulturális és irodalmi életben betöltött

eddig szerepünk a vers- és mesemondó ver-
senyekben, a néptánc és zeneművészet terén,
illetve az amatőr iskolai színjátszásban mutat-
kozott meg. Amire számítunk: töménytelen
humor, látványos színpadkép, kiváló színészi
alakítások, persze az amatőrök szintjén!

Mi minden este ott leszünk, és titeket figy-
yelünk!

Üdvözlettel a diákzsűri tagjai:
Dominika, Hargita és Flórián

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XIX. Találkozójának színlapja.

- Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
- A fedőlapot Antal László és Beszédes István motívumainak felhasználásával Bálint Tibor tervezte
- Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor
- Lektor Kaszás Angéla
- Szerkesztők: Gondi Martina, Kálló Lilla, Nádi Karolina, Raffai Ágnes, Varga Tamás
- Technikai munkatársak: Bauerfeind Zoltán, Juhász Gyula, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Szabolcs, Novák Ferenc, Szarka Zoltán

Köszönjük a szajáni Móra Károly Általános Iskola vezetőségének, tanári karának és diákjainak együttműködését!
Köszönjük Krabók Csilla magyartanárnő kreatív munkáját!